

[Kai Moltke.]

Regeringspartierne plus socialdemokratiets fælles dagsorden vil jeg selvfølgelig stemme imod, og jeg vil da opfordre de radikale til at gøre det samme. Først hørte vi forrige lørdag statsministerens tale om reservation over for militærpolitiske beslutninger, og i dag taler den radikale ordfører om forbehold over for fælles militærpolitik, men heroverfor har vi minsandten udenrigsministerens erklæring fra i onsdags, som taler om de danske bemærkninger til Davignon-rapporten, som ikke på nogen måde kan falde ind under betegnelsen reservation eller noget lignende. Vil vi ikke alle sammen have gavn af at få at vide, hvis mening det er der slår igennem: statsministerens i radioen, udenrigsministerens, som siger, der slet ikke er tale om nogen reservation, eller det radikale partis ordførers i dag? Det synes jeg tinget må have krav på, at få opklaret.

Økonomi- og markedsministeren (Nyboe Andersen): Hr. Ivar Nørgaard stillede mig under anden runde et par konkrete spørgsmål, som jeg gerne vil svare på.

Først er der problemet, som de herrer Ivar Nørgaard og Niels Helveg Petersen drøftede sig imellem, om de faste valutakurser. Jeg vil gerne sige for min del om det, at det afskaffer jo ikke betalingsbalanceproblemerne at have faste valutakurser. Det kræver, at man skal have en fælles valutareserve, men det må få konsekvenser, hvis et land trækker meget stærkt på en sådan fælles valutareserve; det må få konsekvenser for den økonomiske politik, landet må føre. Man kan ikke have, at noget land inden for et sådant samarbejde ubegrænset trækker på reserverne. Konsekvensen kan altså ikke blive, at man ændrer kursen, men at man må tilrettelægge sin politik på en sådan måde, at underskuddet ikke vokser over alle bredder.

Hr. Ivar Nørgaard spurgte om de fordelingspolitiske muligheder inden for den tankegang, som Wernerrapporten dækker over. I denne rapport tales der om — men kun som en fremtidig mulighed, der ikke skal tages stilling til i første omgang, men først under senere etaper — en harmonisering af rente- og udbyttebeskatning. Jeg vil sige om det for det første, at det altså ikke er aktuelt i dette øjeblik, for det andet, at harmoni-

sering inden for fællesmarkedet altid er noget, man tilstræber for at forhindre, at et land tilbyder særlig gunstige betingelser, altså i dette tilfælde, at et land ved at have særlig lave skatter på renter og udbytter trækker erhvervsvirksomheder til sig væk fra andre lande. Det er det, man vil forhindre ved en harmonisering. Man er ikke nær så interesseret i at forhindre, at et land eventuelt har højere skatter, for det generer jo ikke de andre landes konkurrencemæssige stilling.

Oplysningsarbejdet har været diskuteret en hel del, og det synes jeg er naturligt og udmærket. Jeg skal selvsagt bede udenrigsministeriet om at videregive Davignonrapporten til markedsudvalget. Vi har meget bevidst i lang tid haft det sådan, at de ting, som vi fra markedssekretariatet har sendt til markedsudvalget, ikke har været stemplet „fortroligt“, bortset fra ganske specielle ting, som der kunne være en særlig interesse på grund af de pågående forhandlinger i at holde fortroligt. Normalt er det materiale, der fra markedssekretariatet tilgår markedsudvalget, ganske at ligestille med andet materiale, der tilgår folketingsudvalg; det er således tilgængeligt for enhver.

De pjecer, som skal udgives, kommer til at stå for markedssekretariatets regning og må søges tilrettelagt på en sådan måde, at de bliver så objektive og korrekt oplysende som overhovedet muligt. Jeg vil gerne sige, at man skal ikke realistisk forestille sig, at man i pjecer med den baggrund og af den art pludselig skal give udtryk for stærke politiske synspunkter, det være sig for eller imod. De politiske synspunkter må skabes på basis af det oplysende materiale, som fra embedsmændene og de sagkyndige stilles til rådighed, men de politiske synspunkter må skabes og må fremføres over for befolkningen af politikerne, af oplysningsforbundene og af andre, der i det hele taget interesserer sig for folkeligt oplysningsarbejde, og som har bestemte synspunkter og ideer at lægge frem. Og jeg vil gerne sige, også apropos hr. Sigsgaards kritik af pressen, som efter hans opfattelse var vældig ensidig for fællesmarkedet, at der sker jo da, som naturligt og godt er, her på det sidste en hel del i retning af, at der kommer mange kritiske indlæg over for en tilslutning til fællesmarkedet rundt omkring i pressen — og det er jo den